

ÄLÄ KOSKAAN ALIARVIOI NAISTA, JOLLA EI OLE MITÄÄN MENETETTÄVÄÄ.

SIMONA AHRNSTEDT

W
S
O
Y

CHARLIEN KOSTO

SUOMENTANUT ANNA HEROJA

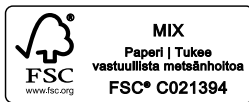
SIMONA AHRNSTEDT

CHARLIEN KOSTO

S U O M E N T A N U T
A N N A H E R O J A

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Charlies Hämnad

COPYRIGHT © SIMONA AHRNSTEDT 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Anna Heroja ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52172-4

Painettu EU:ssa

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

PROLOGI

Kun Charlie Anderson paljon myöhemmin katsoi taaksepäin, hän mietti:

Oliko häneltä jäänyt jotain huomaamatta?

Jokin varoitusmerkki, jolta hän oli ummistanut silmänsä?

Siinä tapauksessa hän ei ollut koskaan nähnyt sitä.

Ei ennen kuin oli liian myöhäistä.

Ei ennen kuin helvetti pääsi irti.

LUKU I

Charlie Anderson veti matkalaukkunsa vetoketjun kiinni. Hän oli pakannut uusia alusvaatteita, ylellisiä vartalovoiteita sekä kolme parasta mekkoaan ja toivoi tehneensä osuvat valinnat. Työssään Charlie oli tottunut reagoimaan nopeasti ja tekemään tärkeitä päätöksiä. Olihan hän matkustellut paljon työn vuoksi, mutta tämä oli jotain muuta, ja se hermostutti häntä. Edellisenä päivänä hän oli käynyt shoppailemassa kiireellä sen jälkeen, kun oli saanut käskyn pakata »jossain päin Eurooppaa vietettävää seksikästä viikonloppua varten».

»Oletko valmis?» Philip kysyi ja ojensi kätensä.

Charlie varmisti vielä täpötäyden matkalaukkunsa vetoketjun. Hän oli pakannut kaiken. Hän ojensi laukun Philipille, antoi sormiensa hipaista tämän sormia. Ne olivat ruskettuneet, vaalea karvoitus oli vaalentunut auringossa entisestään. Charlie taas oli lakannut kyntensä, tehnyt hillityn ranskalaisen manikyyrin, sellaisen jota Philip rakasti, ja ehtinyt käydä jopa kampaajalla siistimässä tummia kiharoitaan.

»Etkö voisi kertoa, minne olemme menossa?» hän kysyi täynnä onnellista odotusta mutta samalla myös pikkiriikkisen stressaantuneena, sillä hänellä ei ollut aavistustakaan mikä häntä odotti. Charliella oli vahva kontrollin tarve, hän kävi pankkitilinsä läpi joka perjantai-ilta, hoiti itse oman pienen yrityksensä kirjanpidon ja vaihtoi vuodevaatteet ja hammas-harjan joka sunnuntai. Philip härnäsi Charlieta mielellään siitä, miten kunnollinen tämä oli.

»Ei käy, se on huippusalaista tietoa.»

Charlie teeskenteli olevansa nyreissään poikaystävänsä kryptisestä vastauksesta, mutta hänen sisällään kuohui. Ajatella, että hänelle oli järjestetty yllätysmatka. Hän ei ollut edes tiennyt olevansa tällä tavoin romanttinen, hän oli pitänyt itseään henkilönä, jolla oli jalat maassa. Mutta sitten Philip Enqvist pyyhälsi hänen elämäänsä ruusukimppujen, intiimien päivällisten ja syvällisten keskustelujen kanssa, ja tässä hän nyt oli. Rakastuneempana kuin oli edes tiennyt olevan mahdollista. Hän saattoi luovuttaa ohjaket Philipille ja antautua.

»En voi tajuta, että olet juonitellut pomoni kanssa.»

Charlie työskenteli ylellisellä ja perinteikkäällä huuto-kauppahuoneella Norrmalmilla Tukholman keskustassa. Hän oli erikoistunut taiteeseen, lasiin ja vanhoihin tšekkiläisiin, venäläisiin ja muista Itä-Euroopan maista peräisin oleviin koruihin. Hän vastasi myyntiin tuotujen esineiden arvioinnista, järjesti erityishuutokauppoja ja näyttöjä. Työ oli haastavaa ja vaihtelevaa ja sisälsi kaikkea intiimeistä asiakaskäynneistä aina kansainvälisiin huutokauppoihin. Innostavaa ja vastuullista. Edellisenä vuonna hän oli ollut mukana selvittämässä ja ilmiantamassa monimutkaista taidehuijausta, ja tällä viikolla hän oli löytänyt hopea-aarten, joka oli lojunut unohdettuna eräällä ullakolla toisesta maailmansodasta lähtien. Hän teki huutokauppahuoneella intensiivisiä kuusi-kymmentuntisia työviikkoja, söi lounaan tietokoneen edessä eikä ollut koskaan pitänyt yhtään ylimääräistä vapaapäivää, sillä hän oli halukas näyttämään kyntensä maailmassa, joka oli edelleen valkoinen ja elitistinen. Työporukassa, jossa muiden työntekijöiden sukunimet loppuivat sellaisiin päätteisiin kuin -sparre, -crona ja -schiöld, hän oli ahkera nousukas. Työnsä ohessa Charlie johti omaa yritystään, jonka kautta hän myi eteenpäin vintagelöytöjään. Hermèsin silkkihuveja, kaikkien muotitalojen käsilaukkuja, kauniita vaatteita eri aikakausilta.

»Pomosi oli oikein ymmärtäväinen», Philip nauroi makeasti.
»Tulepa nyt.»

Charlie asui Södermalmin Bondegatanilla vinokulmaisessa pikkuasunnossa, jonka hän oli ostanut ja maksanut itse. Se oli kuuma kesällä ja jääkylmä talvella, mutta se oli hänen silmäteränsä, sisustettu kirpparilöydöillä, rakkailla perintökaluilla ja yksittäisillä antiikkiesineillä. »Taksi tuli jo, hopi hopi, emme halua myöhästyä lennolta.»

Auto odotti heitä alhaalla. Philip piti ovea auki Charlille.

»Arlandaan, kiitos», Philip sanoi.

»Kerro, minne olemme menossa», Charlie pyysi taas ja pyyhkäisi hikeä ylähuuleltaan.

»Toivottavasti Göteborg sopii sinulle.»

»Ihanaa», Charlie vastasi. Länsirannikolla oli kaunista, ja hän ei ollutkaan pitkään aikaan käynyt Ruotsin kakkoskaupungissa, mutta huutokauppahuoneella oli siellä sivukonttori. Jos ei sataisi, he voisivat käydä kävelyllä rannalla ja lasillisilla Jacy'zissa. Syödä katkarapuja. Katsella ihmisiä. Ehkä piipahtaa parissa antiikkiliikkeessä. Hän tunsi muutamia kauppiaita, vanhan liiton göteborgilaisia äijjiä. Viikonlopusta tulisi oikein mukava.

»Rakas hömelöni, emme ole menossa sateiseen Göteborgiin, menemme Pariisiin.»

»Pelleiletkö?»

Philip suuteli Charlieta. »Lupaan sinulle kunniani ja omantuntoni kautta. Sinä ja minä menemme patonkien ja romantiikan pääkaupunkiin.»

Charlie ei melkein ollut uskoa, että Philip puhui totta. Hän avasi käsilaukkunsa – rakkaan vintagelöydön, viinipunaisen YSL:n 70-luvulta – ja penkoi sitä huulipunaa etsien, rypisti otsaansa, penkoi vielä vähän hermostuneempana. Mutta se ei ollut siellä.

»Ei!»

»Mitä?»

»Unohdin puhelimen kotiin.» Charlie olisi voinut vanhoa pakanneensa sen.

»*Shit.*»

Taksi kääntyi kohti Arlandaa. »Mitä haluat tehdä?» Philip kysyi. Charlie yritti arvioida tilanteen mahdollisimman nopeasti.

»Ehdimmekö takaisin?»

»Emme, jos haluamme ehtiä Pariisiin.»

Charlie päätti asian millisekunnissa. »Voin varmaan käyttää sinun puhelintasi. Ja ihmiset ovat tuhansia vuosia selvinneet ilman puhelimia», hän päätti.

»Niin sitä pitää», Philip sanoi ja näytti helpottuneelta. »Oletko varma?»

»*Yes.*» Oli melkein jännittävää olla tavoittamattomissa. Hän opettelisi tällaista enemmänkin, Charlie lupasi itselleen. Vapaana olemista, nykyhetkestä nauttimista. Hetki oli tullut. Oli aikaa elää. Nyt oli hänen vuoronsa.

Ilo ailahti hänen sisällään. Charlie puristi Philipin kättä lujaa ja piti siitä kiinni koko matkan, aina Arlandan lähtöselvityksestä koneeseen nousuun ja Charles de Gaullen kentälle laskeutumiseen saakka.

»Näen Eiffel-tornin», hän sanoi, kun he ajoivat taksilla kentältä kohti Ranskan pääkaupunkia. Vaikka Charlie matkustikin huutokauppahuoneen työn puolesta, hän ei ollut koskaan käynyt Pariisissa. Hänen lapsuudenperheessään raha oli aina ollut tiukalla. Hänen äitinsä oli varhaiseläkkeellä hankalan reuman takia. Tämä oli tullut lapsena Ruotsiin silloisesta Tšekkoslovakiasta yksinhuoltajaäitinsä, Charlien isoäidin, kanssa. Charlien isä oli periruotsalainen auton asentaja. He eivät suoranaisesti olleet rutiköyhiä, mutta säästöjä tai ylimääräistä rahaa ei ollut, eikä Charlie ollut juuri käynyt ulkomailla ennen kuin aloitti työt. Erittäin tunteikkaan, äidin seurassa tehdyn Prahan-matkan lisäksi Charlie oli käynyt yhdeksännellä luokalla luokkaretkellä Berliinissä ja lukion

jälkeen säästänyt rahat halvimpaan mahdolliseen lentoon Kroatiaan. Sen jälkeen, kun hän oli aloittanut työt ja alkanut ansaita rahaa, hän oli muutaman kerran matkustanut ystäviensä kanssa, mutta kaikki hänen varansa olivat kiinni asunnossa ja pitkäaikaisella säästötilillä. Niin, hän oli todella tylsä, Charlie mietti. Se, että kuuma poikaystävä kutsui hänet Pariisiin, oli suoraan kuin jostain tv-sarjasta.

Jo samana iltana, viehättävään boutique-hotelliin kirjaututtuaan, Charlie ja Philip nauttivat viiniä ja juustoja eräässä naurettavan kalliissa turistikahvilassa Sacré-Cœurilla.

»Vain parasta naiselleni», Philip sanoi.

Sen jälkeen he kävelivät käsi kädessä pitkin Pariisin katuja, katselivat Eiffel-tornia eri kulmista, ottivat selfieitä tismalleen kuten kaikki muutkin ja söivät illallista lempeässä Pariisissä illassa. Joka puolella oli kauniita ihmisiä, Philip flirttaili mustatukkaisen vastaanottovirkailijan kanssa, ja Charlie tirs-kui. Illalla he rakastelivat kapeassa narisevassa rautasängyssä, joka kitisi niin äänekkäästi, että lopulta joku huusi heitä olemaan hiljaa, ja Charlie nauroi niin, että oli pissata housuun.

»Eikö pariisilaisten kuuluisi olla romanttisia?» hän huikkasi vessasta.

»Tule nyt jo nukkumaan, nainen.»

Charlie huuhtoi vessan vetämällä vanhanaikaisesta ketjusta, pesi kätensä kultaisen hanan alla ja asettui makuulle Philipin käsivarsille.

»En tiedä, olenko koskaan ollut tällä tavoin vapaalla», hän sanoi Philipin poskea nuuhkien. Hän rakasti miehen partaveden aromia ja aivan kaikkea muutakin. Kallista parfyymia, miehen tuoksua, tämän parransängen rahinaa. Ja hän rakasti sitä, että he saattoivat Philipin kanssa puhua aivan kaikesta, hän ei ollut koskaan tuntenut samanlaista sielujen yhteyttä. »Voitko sinä olla täällä vapaalla?» Philip oli kiinteistönvälittäjä, joka oli erikoistunut Östermalmin kalliisiin

luksusasuntoihin. Hän oli Charlien lailla kiinnostunut taiteesta, hänen tapauksessaan mitä kalliimpi teos, sen parempi. Ja Philip teki paljon töitä, etenkin viikonloppuisin.

»Sinä olet tärkein, koska olet paras», Philip sanoi. Charlie tiesi, että Philipillä oli ollut epäonnea naissuhteissa, miehen ex-tyttöystävä oli ollut täysi sekopää. Charliella puolestaan oli ollut muutamia lyhyehköjä suhteita, rauhallisia ja vakaita, vailla suurempia intohimoja. Joskus hän oli ajatellut, ettei ikinä tapaisi sitä oikeaa, että miehet pelkäsivät hänen päättäväisyyttään. Mutta sitten Philip ilmestyi kuvaan... Kun he vuosi sitten olivat tavanneet, heillä oli klikannut välittömästi. Tuntui lähes kohtalolta, että Philip oli tullut hänen elämäänsä.

»Kiitos, että suunnittelit tämän kaiken», Charlie sanoi.

»Minun on varmaan ryöstettävä sinut useamminkin. Sinun on päästettävä irti ohjaksista ja annettava minun huolehtia sinusta.»

»Tunnen oloni niin turvalliseksi kanssasi», Charlie mumisi Philipin kaulaa vasten. Ei hänen elämänsä tosin turvatonta ollut, hän oli kasvanut rakastavassa kodissa, mutta epävarmuutta hän tunsi. Ja joskus lähes eksistentiaalista yksinäisyyttä. Hän ei tiennyt, mistä se tuli, mutta tunne oli ollut hänessä aina lapsuudesta saakka. Jonkinlainen syvä tietoisuus siitä, että loppujen lopuksi ihminen oli aina yksin.

»Samat sanat, rakkaani. En tiedä, miten selvisin ilman sinua. Vaikka sinua onkin niin helppo huijata.»

Charlie nauroi ja suukotti Philipin solisluuta. »Ei minua ole helppo huijata.»

»Olen varmaan sitten vain aivan uskomattoman taitava, sen verran hyvin käsittelin pomoasi», Philip sanoi tyytyväisenä ja hyväili Charlien lantiota.

»Tämä tuntuu melkein moraalittomalta», Charlie sanoi ja eli täysillä nykyhetkeä. Tavoittamattomissa, ihan kuin 80-luvulla tai jotain.

Charlie kietoi käsivartensa Philipin ympärille, mies kie- rähti hänen päälleen ja katsoi häntä syvälle silmiin.

»Olet kaikkeni», Philip sanoi, ja sen jälkeen Charlie ei ajatellut muuta kuin sitä, mitä Philip hänen vartalolleen teki. Vielä vuoden yhdessäolon jälkeen hän oli edelleen kuin vasta- rakastunut, joka leijaili onnellisuuden ja hormonien pilvessä.

Viimeisenä iltanaan Pariisissa he kävelivät ravintolaan Seinen rannalla. Philip tilasi samppanjaa, ja kaikki oli niin romant- tista, että liikuttiin jo kliseisen rajoilla.

»Tämä on elämäni paras ilta», Charlie sanoi ja mietti, jaksaisiko tilata pääruoan lisäksi jälkiruokaakin. Ehkä joku pikkuruinen crème brûlée sentään vielä mahtuisi.

Philip työnsi tuoliaan taaksepäin. Hän nousi ylös niin no- peasti, että Charlie hätkähti.

»Mitä nyt?»

Philip tarttui häntä kädestä. Sitten mies polvistui Charlien eteen maahan siisteissä vaaleissa housuissaan, ja Charlie ei voinut muuta kuin seurata ällistyneenä, hän ei ollut lainkaan osannut aavistaa tätä tulevaksi.

»Charlene Emma Anderson», Philip aloitti, ja hänen äänensä murtui. »Tuletko vaimokseni?»

Philip ojensi Charlielle valkokultaisen, antiikkisen timantti- sormuksen. »Tämä kuului isoäidilleni.»

Charlie vain tuijotti. Sormus oli aivan täydellinen *hänelle*: se oli persoonallinen vintagekoru ja siihen liittyi tarina.

»Charlie?» Edelleen polvistunut Philip kuulosti huolestu- neelta.

»Kyllä!» Charlie vastasi itku kurkussa. »Kyllä!!»

Muut ravintolavieraat taputtivat, kun Charlie ja Philip suutelivat ja halasivat. Se oli Charlien elämän onnellisin hetki.

Kun he seuraavana päivänä lensivät Ruotsiin, Charlie nojasi päätään Philipin olkapäätä vasten. Hän unelmoi häistä. Val-

koinen yksinkertainen mekko. Vai pitäisikö sen olla pitsinen? Kukat olisivat valkoisia liljoja. Vai punaisia ruusuja? Kenties he pitäisivätkin talvihäät? Kuinka paljon tšekkiläistä perinnettä, kuinka paljon ruotsalaista? Kirkossa tietenkin, enimmäkseen äidin takia. Äiti oli harras uskovainen. Charlie tiesi, että hänen vanhempansa olisivat haltioissaan. He rakastivat Philippiä.

»Rakas, oletko väsynyt?» Philip kysyi hiljaa koneen noustessa pilvien halki kohti aurinkoa. Kummallista, että täällä ylhäällä aurinko paistoi aina. Charlie nyökkäsi, rakkaudesta raukeana, onnesta juopuneena ja erittäin herkässä mielen-tilassa. Hän, joka oli aina niin energinen, oli nyt käsittämättömän uupunut.

»Haluan, että tiedät, että kotiin palatessamme tapahtuu vielä eräs asia», Philip sanoi.

Charlie tunsi, miten Philip hymyili hänen hiuksiaan vasten.

»Se on yllätys», Philip kuiskasi samalla, kun lentoemäntä tuli kysymään, mitä he haluaisivat juoda aterialla.

Charlie puristi Philipin kättä. Sormus säihkyi vasemman käden nimettömässä. Rehellisesti sanoen Charlie ei tiennyt, selviäisikö hän enää yhdestäkään järkytyksestä.

»Rakas morsiameni, minä tiedän, ettet pidä yllätyksistä», Philip sanoi kuin olisi lukenut Charlien ajatukset. »Mutta Charlie, anna minun huolehtia sinusta. Luota minuun, senkin pikku kontrollifriikki. Pystytkö siihen?»

»Minä luotan sinuun.» Joskus Charliesta tuntui siltä, että hän rakasti Philippiä niin paljon, että voisi vaikka kuolla tämän puolesta.

Pohjimmiltaan hän oli nainen, joka halusi tietää, mitä oli odotettavissa. Hän oli tottunut ottamaan tilanteet hallintaansa, hänellä oli aina suunnitelma valmiina, se oli hänen vahvuutensa ja hänen parhaita taitojaan. Mutta ehkä tämä ennakoi sitä, millaista heidän elämänsä vastedes olisi,

Charlie ajatteli. Hänellä oli itselläänkin uutinen kerrottavanaan. Hänen kuukautisensa olivat lähes kaksi viikkoa myöhässä, ja tänä aamuna rintoja oli alkanut kiristää aivan uudella tavalla. Hän pyysi lentoemännältä mineraalivettä ja kieltäytyi viinistä, Pariisissakin hän oli vain hiukan maistellut.

Aterian jälkeen Charlie salli itsensä vaipua uneen istuimellaan lentokoneen jyrinää kuunnellen. Hän antautui ilon valtaan. Hän oli aina tiennyt haluavansa perheen ja lapsia, tunne oli niin voimakas, ettei sitä voinut vastustaa. Ja nyt toive oli käymässä toteen. Hän oli ostanut lentokentältä raskaustestin ja tehnyt sen salaa vessassa. Tulos oli positiivinen. Philip ja hän odottivat lasta. Heistä tulisi vanhempia. Oli käsittämättömyyttä, että ihminen saattoi olla näin onnellinen.

LUKU 2

»Onnea, Charlie!»
»Hip hip hurraa synttäritytölle!»

Charlielle sateli onnentoivotuksia. Hän pyyhki silmänalusiaan liikuttuneena.

»Mitä sinä oikein olet tehnyt?» hän kysyi ja katsoi vuoroon vieressään ylpeänä loistavaa Philipiä, vuoroon valkoista juhlatelttää, joka oli pystytetty hänen vanhempiansa Enskededalenin-vuokratalon pihalle, rehevän vihreälle tontille kukkivien hedelmäpuiden katveeseen.

»Järjestimme sinulle yllätysjuhlat.»

»Huomaan», Charlie sanoi samalla, kun hurraavat ystävät ja perhe ympäröivät hänet maljoja kohotellen.

He olivat tulleet tänne suoraan lentokentältä, ja vaikka Charlie olisikin mieluiten istahtanut tietokoneen ääreen tarkistamaan sähköpostejaan ja valmistautumaan töihin, hän oli erittäin iloinen.

Joku ojensi hänelle lasillisen samppanjaa, ja hän yritti ymmärtää tätä kaikkea. Hän täytti 29 vuotta ja oli suunnitellut juhlivansa suurellisemmin vasta seuraavana vuonna.

Yhtäkkiä Charlie alkoi itkeä.

»Rakas», Philip sanoi, ja miehen komeat kasvot näyttivät huolestuneilta. Hän silitti Charlien hiuksia. »Oletko kunnossa? Onko tämä liikaa, lähetätkö vieraat kotiin?»

»Ei hätää», Charlie vastasi kaikesta tapahtuneesta häkeltyneenä.

»Ei ole kuule ollut helppoa pitää tätä salassa. On aivan tajutonta, miten ihmiset alkavat juoruilla heti, kun pitäisi järjestää yllätysjuhlat. Ja katso.» Philip osoitti nuorta miestä, jota Charlie ei ollut nähnyt koskaan aiemmin. Mies kierteli ympäriinsä kameran kanssa hihna kaulassa ja kuvasi. »Pyysin kaveriani kuvaamaan.»

Charlie pyyhkäisi taas silmäanalusiaan. »Tiedätkö, että sinä olet maailman paras poikaystävä?»

»Ei, minä olen maailman paras *sulhanen*.»

Charlie antoi ystävien, työkavereiden ja perheen ympäröidä itsensä, ja kaikki puhuivat toistensa päälle. Samppanja vain käväisi hänen huulillaan, hän ei halunnut ottaa mitään riskejä. Hänen pitäisi tarkistaa, saiko raskaana oleva juoda mitään. Koko ajan tuli uutta tietoa. Äiti ja isoäiti olivat enemmänkin sitä mieltä, että viini oli lääke ja että ruotsalaiset olivat liioitellun varovaisia. Charlie halasi Nathalieta ja Heleneä – he olivat hänen läheisimmät työtoverinsa huutokauppahuoneelta. Nathalie oli yksi yrityksen etevimmistä taideasiantuntijoista ja Helene työskenteli talousosastolla.

»Poikaystäväsi on tosi komea», Nathalie sanoi. Hänellä oli punainen aaltoileva tukka ja hyvin treenatut olkapäät, joita hän mielellään esitteli holkkihihaisissa paidoissa.

»Kerro sitten, jos kyllästyit häneen», sanoi self help -kirjojen suurkuluttaja Helene, joka halusi perustaa perheen, mieluiten jo eilen. Philip vilkutti heille, hän oli pitänyt Charlien ystäväistä heti alusta asti. Nathalie lähetti miehelle lentosuukon.

»Siitä ei ole vaaraa», Charlie vastasi tietoisena siitä, että Philip oli oikea lottovoitto. Hän ei ikinä sanoisi sitä ääneen, mutta joskus hän ei vain voinut käsittää, miksi Philip oli valinnut juuri hänet. Hän itse oli niin tavallinen, siinä missä Philip loisti valoa. Charlie vilkaisu Nathalieta, mutta punatukkainen kaunotar näki ainoastaan Philipin.

Charlien äiti tuli heidän luokseen, työkaverit tervehtivät tätä kohteliaasti ja jatkoivat sitten seurusteluaan muiden

vieraiden kanssa. Äidin hasselpähkinänruskeissa silmissä näkyi kyyneleitä. Hänet oli nimetty Alice Masarykován, hänen kotimaansa ensimmäisen feministin mukaan, ja hän kantoi nimeä ylpeydellä. Charlie puolestaan oli saanut toisen nimensä, Emman, isoäidiltään, mutta myös kuuluisan tšekkiläisen vastarintaliikkeen taistelijan mukaan.

»Tervetuloa kotiin.» Äiti halasi Charlieta lämpimästi.

»Tiesitkö tästä?» Charlie kysyi ja hengitti äidin ominaisuuksua: vähän hikeä, vähän kölninvettä. Alice Anderson, omaa sukua Novotny, oli matkustanut Ruotsiin 1960-luvulla junalla ja laivalla. Äiti ja tytär olivat paenneet Neuvostoliiton tankkeja, jotka vyöryivät Prahaan elokuussa 1968, ja matkustettuaan pitkän matkan Euroopan halki he olivat lopulta päätyneet Ruotsiin, kuten niin moni muukin heidän tšekkiläinen maamiehensä. Siltä ajalta oli yksi kuva, jossa suurisilmäinen nelivuotias äiti sekä isoäiti seisovat rautatieasemalla ympärillään koko omaisuutensa, viisi matkalaukkuja. Tyylikäs kosmopoliitti, ketjussa polttava Emma Novotny, ja hänen ujo tyttärensä Alice olivat aloittaneet uuden elämän. Alice ruotsalaisessa päiväkodissa, ja Emma ensin kielenopiskelijana ja myöhemmin lääkärinä. Ruotsalaiset perinteet olivat ujuttuneet heidän elämäänsä, kietoutuneet yhteen tšekkiläisten perinteiden kanssa.

»Tiesinhän minä», äiti vastasi ja veti nenäliinan hihastaan. Äiti oli ainoa Charlien tuntema ihminen, joka käytti kangasnenäliinoja.

»Toivottavasti teillä oli mukavaa.»

»Aivan ihanaa. Pariisi on melkein yhtä kaunis kuin Praha.» Eräänä pääsiäisenä äiti ja Charlie olivat matkustaneet kahdestaan Prahaan. Charlie oli ollut vaikuttunut äitinsä synnyinkaupungin Karlsbronin kauneudesta. Ylvästä linnasta, taloista ja kaduista; viehättävistä maisemista, jotka olivat saaneet Hitlerin säästämään rakennukset toisen maailmansodan aikana, vaikka hän olikin tappanut kaupungin asukkaat.

Praha oli kärsinyt pahoin natsien vallan alla. Sekä äiti että Charlie olivat olleet liikuttuneita vierailusta.

»Tuolta tulee isä.» Alicen kasvot kirkastuivat niin kuin aina, kun hän näki miehensä.

Charlie halasi isäänsä, upposi tämän suureen syliin. Siinä missä äiti oli pieni pyöreä tšekkiläinen nainen, jolla oli useita epäruotsalaisia tapoja, isä oli perheen ruotsalainen tukipilari ja myös Charlien suurin kannustaja. Charlie tiesi, että äidillä oli ollut vaikeaa, johtuen osaksi jatkuvasta särystä, osaksi isoäidistä. Äiti ei tosin koskaan valittanut, mutta isoäitiä oli vaikea pitää tyytyväisenä. Kun äiti rakastui tuiki tavalliseen ruotsalaiseen työmieheen, joka oli kaukana siitä, mitä isoäiti Emma oli kaavaillut, heidän välilleen oli muodostunut syvä kuilu. Isoäiti oli muuttanut protestina takaisin Prahaan, ja Charlie tiesi, että äiti suri heidän väliltään puuttuvaa yhteyttä.

»Isä, minä tukehdun», Charlie nauroi.

»Pikku tyttöni.» Isä oli pukeutunut pikkutakkiin, ja Charlie tiesi, että siinä vaatekappaleessa tämä tunsi olonsa erittäin epämukavaksi. Oli liikuttavaa, että isä oli pynttänyt parhaimpiinsa Charlien vuoksi.

»En nyt niin pieni enää», Charlie vastasi.

Se oli totta, hän oli nyt aikuinen nainen. Hänellä oli unelmiensa työpaikka. Hänen poikaystävänsä oli kosinut häntä. Ja hän oli raskaana. Charlie tunsi itsensä loputtoman kypsäksi ja viisaaksi.

»Casper, tulepa tänne onnittelemaan siskoasi.»

»Systeri», Casper tervehti Charlieta nyökäten. Ihmiset hälsivät heidän ympärillään ja ilmassa lenteli samppanjapullon korkkeja. Casper seisoj vähän matkan päässä Charliesta, rentona ja totisena.

»Saanko halauksen?» Charlie ojensi käsivartensa kohti pikkuväijään, joka ei myöskään ollut kovin pieni, vaan pitkä nuori mies, ainakin viisitoista senttiä häntä pidempi. Casperilla oli isän siniset silmät ja äidin voimakkaat slaavilaiset

poskipäät. Charlie rakasti veljeään hyvin paljon, oli rakastanut siitä saakka, kun poika oli pieni pullea vauva. Kun he olivat lapsia, Casper oli seurannut häntä kaikkialle, eikä Charlien mielestä Casper ollut koskaan ollut rasittava. Hän oli aina suojellut veljeään kaikelta mahdolliselta, komenteilijoilta ja kiusaajilta; hän oli nahistellut ja nujakoinut joka ikisen ihmisen kanssa, joka vain käyttäytyi inhottavasti, hän oli huolehtinut Casperista ja hemmotellut maailman parasta veljeään. He olivat olleet läheisiä teini-ikään asti, mutta sitten he alkoivat ajautua erilleen ja kiinnostua eri asioista. Charlie viihtyi koulussa ja haki yliopistoon, kun taas Casper meni lukion sijaan töihin. Tietyllä tapaa Casper oli kadonnut, elänyt omaa elämäänsä, vaihdellut työpaikkoja ja viettänyt aikaa kavereiden kanssa, joiden Charlie tiesi olevan huonoa seuraa. Enskededalenissa oli omat ongelmansa. Ei Charlie ollut siellä koskaan pelännyt, mutta jännitteitä oli, ja alueella oli jonkin verran nuorisorikollisia, jotka aiheuttivat häiriötä. Hän hymyili Casperille. Nykyään he tapasivat vain sunnuntaisin perhepäiväisellä. Viime vuosina Casperin leukaperiini oli ilmestynyt kireyttä ja katseeseen levottomuutta. Charlie oli monta kertaa ollut aikeissa jutella Casperin kanssa, keskustella kaikesta, mitä kummankin elämässä oli meneillään. Deittailiko Casper, mitä tulevaisuudensuunnitelmia hänellä oli, oliko hän onnellinen? Mutta aika vain ei koskaan tuntunut riittävän. Charlie karkotti mielestään tunteen, että jokin oli vialla. Ehkä Casperilla oli rakkaushuolia. Ehkä kyse oli jostain muusta.

Casper halasi Charlieta, ja Charlie ehti tuntea veljensä pitkän luisevan kehon kylkeään vasten ennen kuin tämä taas vetäytyi pois, aivan kuin halaus olisi ollut velvollisuus, josta piti suoriutua nopeasti.

»Puhutaanko myöhemmin lisää?»

»Toki», Casper vastasi.

»Maistuisiko kupliva?»

Robyn asteli Charlien luokse, ja perhe katosi väkijoukkoon.

»Hei Robyn, sinäkin olet siis täällä?» Philip oli todella kutsunut aivan kaikki. Robyn oli Charlien it-tukihenkilö. Hän oli tehnyt yrityksen upeat verkkosivut, auttanut Charlieta sosiaalisen median ja kaiken muunkin sellaisen kanssa, mitä Charlie ilmeisestikin oli liian vanha käsittämään. Charlien silmissä neljättä vuotta tekniikan koulutusohjelmassa opiskeleva Robyn oli nero.

»Tietenkin olen. Sinä olet lempiboomerini.»

»En ole mikään boomeri», Charlie vastasi närkeästyneenä. »Tiedätkö, onko täällä mahdollisesti mitään alkoholitonta?»

»Hoituu.»

Robyn palasi lasi kivennäisvettä mukanaan, ja he rupattelivat kotisivusta, jonka Robyn oli Charlien poissa ollessa päivittänyt.

»Olisin hukassa ilman sinua», Charlie sanoi, sillä Robyn todella oli korvaamaton.

Kun Charlie oli tervehtinyt muita vieraita, etsinyt tuloksetta Philipiä ja poseerannut valokuvaajalle lukemattomien ihmisten kanssa, hän kohotti katseensa ja näki vanhempansa ja Casperin, jotka seisoivat vähän matkan päässä nurmikolla. Hänen ihana pieni perheensä. Äidillä ja isällä ei ollut sisaruksia, serkkuja ei ollut, ei isovanhempia isän puolelta, ei äidinisää, ainoastaan murjottava äidinäiti Prahassa. Äiti ja isä näyttivät iloisilta ja liikuttuneilta, Casper pidättyväiseltä. Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta, mutta Casper tuntui seisovan oman synkän pilvensä alla. Charlien olisi otettava selvää, miten Casper voi, mikä veljeä huoletti.

Charlie näki Philipin, joka puhui puhelimesta. Varsinainen työnarkomaani, Charlie ajatteli, mutta ymmärsi miestä sataprosenttisesti. He olivat niin samanlaisia. Philip kohotti katseensa ja tuli Charlien luo. Hän kuului nyt Charlien piiriin. Philip ja lapsi, jota Charlie odotti.

»Onko kaikki hyvin?»

Charlie puristi Philipin kättä. Kaikki oli hyvin, joten hän ei ymmärtänyt, miksi silti tunsu epämääräistä huolta. Tuntui melkein siltä, että tällainen onni kostautuisi.

KOSTO EI OLE KOSKAAN OLLUT NÄIN SULOINEN.

Charlie Andersonin elämä on lähes täydellistä: hänellä on unelmatyö, oma asunto Tukholmassa, rakastava perhe ja upea poikaystävä. Kaikki kuitenkin muuttuu, kun Charlien 29-vuotissyntymäpäiville ilmestyy kaksi poliisia, jotka pidättävät hänet epäiltynä rahanpesusta ja muista vakavista rikoksista. Pian Charlie tuomitaan vankilaan, vaikka hän ei ole eläissään tehnyt rikoksen rikosta.

Kun Charlie vuosien jälkeen vapautuu, on elämä syöksykierteessä. Hän on valmis tekemään mitä vain saadakseen todelliset syylliset polvilleen.

Simona Ahrnstedt kantaa "ruotsalaisen romantiikan kuningattaren" tittelinsä kunniakkaasti... Feministinen raivo iskee lujaa, kun petetty ja lavastettu nainen juonii julman koston. *Dagens Nyheter*

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52172-4

Kansi: Michael Ceken • Kannen kuvat: Freepik, Pexels